

Csupán külsőség?

Sokan megdöbbennek a gender-elméleten, miszerint mindenkinek joga van eldönteni magáról, hogy férfi-e vagy nő.

Ennek az Isten ellen való nyílt lázadásnak előzményei vannak, melyek régebbi időkre nyúlnak vissza. Ez a feminizmusban, a humanizmus egyik ágában gyökerezik, mely elvetette az isteni

rendet, és „humánusabb” megoldást talált az élet kérdéseire, mint az isteni rend. A feminizmus megtámadta azt az isteni rendet, mely szerint a nő a férfi alá rendeltetett (1Kor 11,3).

Isten fontosnak tartotta kihangsúlyozni, hogy amikor az embert megteremtette, férfivá és nővé teremtette őket (1Mózes 2,27), ahogy testben különbséget téve köztük, úgy

lelkükben (nem szellemükben) és alkatukban is. Ezt korunk lázadásáig még az öltözetben való különbségek is kifejezték, Isten rendelésének megfelelően: „Asszony ne viseljen

férfiruházatot, se férfi ne öltözzék asszonyruhába; mert mind utálatos az Úr előtt, a te Istened előtt, a ki ezt műveli”.

(5Mózes 22,5)

Ha korabeli fényképeket nézünk, a nőket mindig ruhában vagy szoknyában látjuk, és hosszú hajuk van. Így a külső megjelenés is tükrözte az Isten által teremtett valóságot, a férfi és nő közti különbséget.

A sátánnak célja mindig az volt, hogy az isteni rendet kérdőre vonja, és feje tetejére állítsa. A feminizmus effajta munkásságának eredménye, mely nem-

csak a nők és férfiak társadalmi megosztását kavarta össze, hanem külsőleg is igyekezett elmosni a különbségeket. Ebben a szellemiségben született meg a női nadrág, illetve a nők rövid hajviselete, melyről Pál apostol, mint a természet rendje szerinti dologról beszél (1Kor 11, 11-15). Ez fokozatosan áterjedt a keresztyénségre is. Ezzel egy időben tűnt el a nők fejbefedése is a gyülekezetekben.

Ennek ellenére a legtöbb világi ember is elismeri, hogy a nőiességet sokkal inkább a női ruha és a hosszú haj fejezi ki, mint a modern viselet.

Afelől nincs kétség, hogy egyetlen nőnek sem változtatja meg szívét sem a női nadrág, sem a szoknya, sem a fejkendő. Viszont a hívők kell, hogy legyenek a föld sói, mint olyanok, akik minden vonatkozásban, még külső-képpen is képviselik az isteni rendet. Így az öltözet is ezt tükrözi. Ezért utálatos Isten előtt a férfi öltözők viselése egy nőnek, még akkor is, ha azt női nadrágnak nevezik.

Míg az öltözetek eme formájában megjelent a nemek összemosása, addig az érzékiség területén egyre inkább felszabadult a testiesség. Isten terve a házasságon belül arra vonatkozik, hogy a nő teste kifejezetten a férfi tulajdona (1Kor 7,4). Így az erkölcsösebb társadalmakban a nő teste rejtve volt

más férfiak előtt.

Ahogy az isteni rend ezen a területen is háttérbe került, úgy vált az öltözet egyre erkölcstelenebbé. A kivágott ruhák és testhez simuló nadrágok, rövid szoknyák így teljes egészében a sátán céljait szolgálják.

Amíg a múlt század ötvenes éveiben megjelent bikini nagy felháborodást keltett világi körökben, addig mára a nyilvános fürdőzés ilyen öltözetben a legtöbb keresztyén számára természetes dologgá vált. Isten semmit nem változott ez idő alatt, sem az Ő akarata, így azok, akik így öltöznek, vagy olyan helyen vannak, ahol ilyen öltözetű emberek szórakoznak, súlyosan vétkeznek Ő ellene.

A parázsnaság elterjedése ezzel szoros összefüggésben van, és sok hívő ember erkölcsét rontotta meg ez, legtöbbször anélkül, hogy tudatosult volna benne. Amelyik nő testének vonalait felfedi öltözetével, az a sátánnak szolgál célja elérésében, akkor is, ha nem tudja.

Sok muzulmán gondolja úgy, hogy Európában szinte minden nő prostituált, mert ha nem így volna, nem mutatná más férfiaknak nőiességét.

A hívő nők teste szent, mégpedig férjük vagy leendő férjük számára van szentelve, elkülönítve.

Diriczi Tibor, Nógrádsáp

Egy elhalt gabonamag...

Szeptember 18-án van egy éve annak, hogy édesapám, Frank Sándor Urához és Megváltójához költözött.

Erről megjelent a híradás annak idején a Testvéri Szövetség honlapján. Az évforduló apropóján Isten iránti hálával emlékezem meg gyümölcsöző életéről.

Élete és szolgálata éppúgy megosztó volt, mint ahogy Mesteréé, Jézus Krisztusé.

Voltak ugyan olyanok, akik személyi kultuszt építettek körülötte, többen voltak azok, akik nem kedvelték, bírálták, sőt rágalmazták. Ez nem érte meglepetésként, hiszen ismerte az Úr Jézus szavait: *"jaj néktek, mikor minden ember jót mond felőletek..."* Megalkuvást nem ismerve vállalta a tanítványi út velejáróit (Ján 15,20).

Fiatalemberként fogadta el a kegyelmet. Istentől való elhívástudatában megerősödve egy dolog inspirálta, hogy *„tessék annak, aki őt harcossá avatta”* (2Tim 2,4). Nem vágyott emberi elismerésekre, viszont annál inkább mennyei Édesatyjának meg-

becsülésére (Ján 12,26).

Ezért utasította el, amikor egy evangéliumi kisegyház elnökévé szerették volna tenni. Bár vallotta, hogy a gyülekezeti tisztségek biblikus gyakorlására szükség van, nem vállalta, hogy gyülekezetvezető presbiterré avassák. Inkább megmaradt

Frank testvérnek vagy csak egyszerűen Sanyi bácsinak. Vallotta, hogy Isten országában a legmagasabb rendfokozat az Isten szolgájának lenni.

Emberi méltóságok előtt sohasem gázsulált. Mindamellett, hogy igyekezett megadni mindenkinek a köteles tiszteletet, a tartalom nélküli titulusok, tisztségek számára nem sokat jelentettek. Ez a szokatlan önrendelkezés különösen irritált olyan tekintélyeket, akik nem voltak kipróbáltak és az Úr nem ajánlotta őket (2Kor 10,18). Bibliái meggyőződése mellett állhatatosan kitartott. Nem tűrt megalkuvást. Ebből fakadóan nem volt hajlandó emberi igákba hajtani a fejét, és ebből több esetben konfliktus

származott. Ő ezeket következetesen vállalta, szembenézve a várható következményekkel. (Ján 16,2; Mát 10, 35 – 36).

Hitéletének legszűkebb terepe az Úrtól kapott ritka nagy családja volt, ahol igyekezett tisztesen helyállni. „Az alapvizsgákat mindig a családban kell letennünk” – vallotta. Mivel ezeket a „vizsgákat” sikerrel vette, jutalomként Isten már itt a földön „többre bízhatta”, amikor is rábízta az Ő Egyházát is (1Tim 3,1–7), ahol évtizedeken át őrállóként végezte szolgálatát (Ezék 3,17).

Sokrétű szolgálata alapvetően Isten házanépe felé irányult, és központi üzenete a hívők naponkénti megtérésre hívása mellett a tanítványság három alapfeltétele köré csoportosult: *„Ha valaki én hozzám jó, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fivestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom. És valaki nem hordozza az ő keresztyét, és én utánam jó, nem lehet az én tanítványom.”* (Luk 14,26-27) *„Ezenképpen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.”* (Luk 14,33) Ezen ígék gyakorlati megélésére való következetes igyekezetének gyümölcseként gyermekei, de szellemi gyermekei is ellenállhatatlan késztetést éreztek a gyakorlati keresztyénség megélésére.

Elmondhatta Pál apostollal együtt,

hogy *„Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé!”* (1Kor 11,1)

Élete folyamatos lemondással és önmegtagadással járt, de Isten kegyelme folytán rendkívüli módon láthatta meg áldozatos életének gyümölcseit.

Földi életének utolsó éveiben immár megözevgyülve érte az a szellemi leépülés (alzheimer), amit éveken keresztül kellett hordoznia. Már teljes ápolásra szorulva is jellemezte egy csendes derű és az Urával való találkozás reménysége. Hálás beteg volt, akinek megadatott, hogy szerető családi körben töltse utolsó éveit. Elköltözése előtti napokban meglepő módon fejezte ki őszinte vágyát, ugyanakkor Isten iránti bizalmát gondolva a hazahívó szóra: *„Várok...”* Két nappal később a zsidó Yom Kippuron (engesztelés ünnepe) az Úr beteljesítette kívánságát, és csendesen magához szólította.

Jelenleg tizenöt gyermeke, kilenc menyee, öt veje és hatvan unokája (összesen nyolcvankilenc közvetlen hozzátartozó) tekinthet vissza arra az isteni kegyelemre, amely olyan gazdagon kiáradhatott az édesapára, apósra és nagyapára.

Ebben a drága emlékezésben osztoznak a szélesebb rokonság, valamint azok a százak, akik szellemi előljárójukként tekintettek rá... Ezek

sorából álljon most itt egy – két visszaemlékezés ízelítőül, mintegy emléket állítva elköltözött szerettünk életének!

Üveges Gábor – Hernádszentandrás

„Hogy tekintek Sándorra?

Nagy ajándék volt számunkra Istentől a

Frank családdal való szoros testvéri / baráti kapcsolat. Különösen sokat jelentett, hogy hívő életünk „csecsemő / óvodás” korszakában ilyen „közegben” növekedhettünk. Sándor egy OSZLOP volt Isten népe között. Élete nagy PÉLDA volt arra, mit jelent az Istennek teljesen odaszánt, „hitből való élet”.

A teljesség igénye nélkül néhány terület, melyek rám nagy hatással voltak:

- Folyamatosan Isten szavára, kijelentéseire figyelve, azokra alapozva, teljesen Tőle függve igyekezett élni.
- Hitbeli megtapasztalásainak (ezekből sok volt) továbbadásakor az őt hallgatókban is az erősödött meg: csak így érdemes élni!
- Minta volt a hitharcokhoz való hozzáállása, hitbeli szilárdsága.
- Teljes volt Isten felé a bizalma,

reménysége - nehézségek idején soha nem aggodalmaskodott, nem panaszkodott.

- Istentől kapott lelki / szellemi ajándékaival nagyon jól sáfárkodott – sokat kapott, sokat adott, hozzá, soha nem lehetett alkalmatlan időben menni,

tőle soha nem lehetett megerősödés nélkül eljönni, segítségére mindig lehetett számítani - szavait szerezett teljes bölcsesség, alázattal párosuló határozottság jellemezte, meglátásaira, tanácsaira mindig érdemes volt odafigyelni, a vele való személyes beszélgetések és a közös

ség felé végzett szolgálatai során mindig Isten jelenlétébe került, aki őt hallgatta.

Hiányzik!”

Mihály Gábor – Békéscsaba

„Sanyi bácsi” – mennyiszer hallottam megtérésem idején a Wessiben. Akkor még nem ismertem őt, de ismertem több vér szerinti és lelki gyermekét. Gyümölcseiről lehet felismerni a fát, és ezek a gyümölcsök jók voltak. Megfogalmazódott bennem egy vágy, hogy de jó lenne személyesen is

megismerni közelebről, eltölteni az otthonukban néhány napot, belelátni a családi hétköznapiakba. Hála Istennek, a találkozás létrejöhetett. Erről a találkozásról szeretnék néhány eseményt átadni:

Beszélgettünk a szobában többed-magunkkal, odakint történt valami „nem megszokott”. Sanyi bácsi elnézést kért, kiment, és szelíden rendet tett, majd folytattuk a beszélgetést.

Ebédelünk. Sanyi bácsi nem eszik, hanem olvassa és magyarázza az ígét. Bennünket arra kért, hogy ne hagyjuk abba az étkezést, hanem közben figyeljünk rá. Számomra ez teljesen szokatlan volt, nem tudtam enni, figyeltem. Sanyi bácsi észrevette, megkért, hogy folytassam az étkezést. „Nem tudok egyszerre enni és figyelni” - mondtam, „Akkor én sem mondok semmit” - válaszolta. Nem volt mit tenni: ettem és figyeltem, ő pedig folytatta a magyarázatot.

Egy fiatal testvér megkérte Sanyi bácsit, hogy segítsen neki az építkezésen. „Nem látod, hogy kiszípolyoz téged, rámegy az egészséged!” - figyelmeztette egyik gyermeke. „Az Úrért teszem, ő kipótolja máshol ezt az áldozatot” - válaszolta és megígérte, hogy segít annak a testvérnek.

Sanyi bácsi felkért imaórát tartani, amit elvállaltam, de az utolsó pillanatban inamba szállt a bátorság,

lemondtam. Délben megmutattam neki a jegyzeteimet, azt mondta, szerinte az Úrtól van minden gondolat, kár, hogy nem mondtam el délelőtt. Azt tanácsolta, hogy délután az alkalmon mondjam el őszintén a visszakozásomat és olvassam fel a jegyzetemet. Ezt meg is tettem remegő térdekkel.

Sokan nagyon keménynek mondták Sanyi bácsit, de én ezt az oldalát nem ismertem. Akkor is vártam az útbaigazítását, intését, de ő „csak” bátorított, hogy kérjem Istentől a segítséget, majd ő elvégzi bennem a változást.

A fenti átéléseket lehetne még sorolni, mely nem más, mint egy hívő család hétköznapijai, megélt ige. Az ott töltött idő mély benyomást tett rám, a családi légkör, az Úr bemutatása a mai napig hatással van rám. „

Frank Vilmos – Jeruzsálem

„Felsőfokú tanulmányaim elején történt, egy vasárnap délután, hogy a kollégiumba való visszautazás előtt még beszélni akartam vele: „Aggódok Apu. Úgy érzem, ismeretlen úton járok, ami messzire vezet, de nem tudom hová. Félek, hogy messze visz Istentől.” Egy húsz év körüli büszke és ambíciós fiatalember bizalmas vallomása volt ez, amit hosszas vívódás előzött meg. Nem az érzéki világ csábított, és hitéletemben sem kívántam "szünetet

tartani", de az intellektuális jellegű tudásvágy számomra addig ismeretlen területekre vezetett. Magam sem tudtam, miért osztom meg vele belső kételyeimet. Nem hittem, hogy bármiben is tudna segíteni rajtam. Arra számítottam, hogy ugyanazokat a dolgokat fogom hallani tőle, amiket én is mondanék hasonló helyzetben másoknak. Igeverseket, bibliai igazságokat, az önvizsgálat, a megújulás fontosságát, Isten megváltó kegyelmét, stb.

Meglepett, hogy nem így reagált. Figyelmesen végighallgatott, majd csak annyit mondott:

„Ne félj fiam! Olyan vagy most, mint a forrásban lévő bor, ami idővel leülepedik, az évek pedig egyre finomabbá érlelik.” Talán mondanom sem kell, milyen sokat jelentett nekem ez a néhány bátorító szó. Ráéreztem, mi zajlik bennem, és szeretettel mellém állt. Éppen erre volt szükségem akkor.

A fenti eset jól példázza: olyan apám volt nekem, akihez felnőttként is őszinte bizalommal fordulhattam. Nem magától értetődő ez; nem minden apa ilyen. Nekem ilyen szüleim voltak.

Olyan szüleim voltak, akiknek élő hite volt, ami nemcsak szavakban állt, hanem cselekedetben és valóságban. Gondoskodó szüleim, akik sosem a maguk hasznát keresték. Akik Istenben bíztak és csak Benne. „Szüleim mélyen hitték, hogy az Istennel való személyes

kapcsolatból származó mindennapi vezettetés nélkül az értelem nem tudja garantálni az ember biztonságát, jólétét. Végző soron a józan ész is azt

diktálja, hogy a lelki béke és boldogság egyedüli garanciája, ha a mindentudó és mindenható Istenre bízunk életünket, és mindenben engedelmeskedünk Neki. Ennek jegyében kérte meg anno Apu Édesanyánk kezét. A szülein kívül Anyut szinte mindenki le akarta beszélni erről a házasságról. Isten azonban mást gondolt.

Pedig nehéz elképzelni két embert, akik természetükben jobban különböztek volna. Családi háttérük és társadalmi tapasztalatuk is szöges ellentétben állt egymással. Apu, zsidótörvényekkel és a holokauszttal traumatizált rövid gyermekkor után, korán árva lett. Még félig gyerek volt, mikor már egyedül kellett kisebb

testvéreiről gondoskodnia. Nem csoda, hogy húszas évei közepéig meggyőződéses ateista volt. Fiatal éveinek fájdalmas tapasztalatai zárkózottá tették, amelyet csak a család és a testvéri közösség melege volt képes oldani. Ezzel szemben Anyu boldog, hívó nagycsaládban nevelkedett, aki átlagon felül tudott örülni az apró, profán dolgoknak is. Töretlen vidámság, tapintatos empátia, és figyelmes kedvesség jellemezte. Tizenkilenc évesen hátat fordított mindannak, amivel egy gyönyörű, okos és tehetséges nőt csak kecsegtethet az élet, hogy újjászületett emberként Jézus Krisztus követője legyen, s legfőbb örömét Isten örök igazságainak megismerésében és követésében lelje immár. Hit által mondott igent Apunak is, aki Istentől vett bizonyossággal a szívében, félig ismeretlenül kérte meg kezét...

Apu széleskörű műveltséggel rendelkező, a realitás talaján két lábbal álló ember volt, de ha meghallotta Isten szavát, sosem hagyta, hogy a józan ész statisztikai valószínűségeken alapuló kalkulációi elijesszék attól, hogy engedelmeskedjen neki. Anyuval tökéletes társai voltak egymásnak ebben.

Egy alkalommal nyári gyerektáborban voltunk. A 10 éves öcsém szörnyű dolgokat hallott, amikor egy intézeti

kisfiú négy szemközt elmesélte neki, hogy erőszakot tettek rajta a nevelőotthonban. A védett családi burokokban élő öcsémet sokkolták a hallottak. Nem is igazán értette, pontosan mit hallott, de a beszélgetés után teljesen összezavarodva bolyongott a tábor területén. Ekkor telefonált Apu. Nem voltak még mobiltelefonok: a szomszédos városból hívta a tábort vonalas telefonon. A szóban forgó öcsém után tudakozódott. "Mi van vele?" - kérdezte. "Épp az előbb láttam messziről - válaszolta egyikünk -, minden OK. Miért?" Aput nem nyugtatta meg a válasz. Isten megjelentette neki, hogy a fia bajban van. Buszra szállt, és hamarosan megérkezett. Megkereste, és maga mellé ültette a riadt gyermeket: "Na, mondjad fiam!"

„Szüleink házasságára gondolva mindig eszembe jut, hogy nyolcadik gyermekükként életemet (többek közt) Istenbe vetett feltétlen bizalmuknak köszönhetem. Ahogy felhőtlenül boldog, csodás gyermekkoromat is. Az, hogy ebben a családban születtem, életem egyik legnagyobb ajándéka. Itt tanultam meg tisztelni az értékeket, az idősebbet, elfogadni és értékelni a különbözőséget, a hasonlóságot. Itt tanultam az egymás iránti felelősségen edzett empátiát is, a társas lét kiegyensúlyozott dinamikáját, az

együttműködés, a tolerancia fontosságát, a szeretet törvényét.

Egy éve már, hogy Apu is az örök hazába költözött. Fáj a hiányuk, de leginkább csodálattal vegyes büszkeséggel és hálával emlékezem

rájuk. Futásukat elvégezték. A hitet megtartották. Végezetül pedig eltételezt nekik az igazság koronája, amit megad nekik az Úr ama napon, az igaz Bíró. Emlékükből fakadjon áldás!"
Frank Róbert, Berettyóújfalu

Jó hír fiataloknak

Úgy tűnik, hogy a harmincadik életév különös jelentőséggel bír mind az Ó-, mind az Újszövetségben.

József 30 éves volt, amikor Egyiptom vezetője lett. 17 évesen Isten már kijelentette neki, hogy terve van az életével. Csodálatos, hogy mennyire érzékeny volt ez a fiatalember Isten iránt! A legtöbb tizenévesnek az ő korában szennyes álmai vannak, de ő Istentől kap álmokat. Nézzük csak micsoda szenvedéseken kellett Józsefnek keresztülmennie: testvérei irigysége, igaztalan vád egy gonosz asszonytól és börtön. Azokban az időkben a börtönök borzasztóan veszélyesek voltak a patkányok, a férgek miatt, és csótányok mászkáltak mindenfelé. De az 1Móz 39,21 ezt mondja: „az Úr Józseffel volt”.

Dávid 30 éves volt, amikor király lett.

Az 1Sám 16-ban, amikor Sámuel azt mondta Jessének, hogy hívja elő a fiait, akkor ő csak a 7 nagyobbbat szólította. Nem fárasztotta magát azzal, hogy Dávidot is hívja, mivel nyilvánvalóan erről a fiúról nem sokat gondoltak. Ő volt a kicsi a családban, talán 15 éves. Amikor végül őt hívják, Dávid nem sokat tudott arról, hogy mi történik. De Isten figyelte őt, és látta odaszánását és iránta való szeretetét. Amint megérkezett, Isten azt mondta Sámuelnek: „Ő az!”, Sámuel felkente őt, és az Úr Szellemé megnyugodott ezen a tizenéves fiún.

Jeremiás egészen fiatal volt, amikor Isten elhívta prófétálni. Isten így szólt Jeremiáshoz: „Mielőtt az anyaméhben megalkottalak, már ismertelek, és mielőtt az anyaméhből kijövé, megszenteltelek; prófétának (Jer 1,5). Isten szeme már

akkor is rajtunk van, amikor még csak egy mikroszkópikus részecske vagyunk, éppen megfogva anyánk méhében. Terve van az életünkkel, ahogy terve volt Jeremiással is. Ez egy nagy bátorítás minden fiatalnak. Az Úr azt mondta Jeremiásnak: „Ne mondd ezt: Ifjú

vagyok én; hanem menj mind azokhoz, a kikhez küldelek téged, és beszéld mindazt, a mit parancsolok néked.” (Jer 1,7) És mondott neki még valamit, amit sokszor

mondott prófétáinak: „Ne félj tőlök, mert én veled vagyok, hogy megszabadítsalak téged!” (Jer 1,8)

Ezékiel 30 éves volt, amikor elkezdte a szolgálatát. Egy pap fia volt, aki papnak volt képezve (Ez 1,3). De amikor 30 éves lett, Isten hirtelen elhívta, hogy próféta legyen (Ez 1,1). Ezékiel Jeremiásnak engedelmeskedett fiatal éveit alatt. Jeremiás próféciáit hallgatta és tanulmányozta fiatalembert. Amikor Isten látta ifjú emberének hűségét, úgy döntött, hogy próféta kell legyen és nem pap. Egy nap az Úr megnyitotta a mennyet Ezékiel felett, és látomásokat adott neki Önmagáról, és egy üzenetet küldött rajta keresztül az Ő népének.

Dániel nem tudhatta, hogy milyen

óriási szolgálat vár rá, amikor megalkuvás nélküli fiatalemberként hűséggel elindult ebben a szolgálatban. Csupán hűséges maradt Istenhez a kicsi és a nagy dolgokban egyaránt, és így az Úr egy hatalmas szolgálattal bízhatta meg. Dániel körülbelül 17 éves amikor

megkezdődik könyvének története, és körülbelül 90, amikor befejeződik. Átélt a fogság 70 évét, és mindvégig hűséges maradt. Ezért tudta Isten

őt abban használni, hogy népe hazatérjen Babilonból Jeruzsálembe. Isten ma is kiválaszthat egy 17 éves fiatalembert, hogy prófétává és oszloppá tegye.

Zakariás fiatalembert volt, mikor Haggeussal együtt prófétált. Noha Zakariás fiatalabb volt Haggeusnál, Isten sokkal több üzenetet bízott rá. Isten nem az éveket nézi. Isten Zakariásnak látomásokat és próféta üzeneteket adott már akkor, amikor a próféta még nagyon fiatal volt (Zak 2,4). Isten meg tud ragadni akkor is, amikor még nagyon fiatal vagy, és fel tud kenni Szent Szellemmel, közösségbe tud kovácsolni idősebb hívő testvérekkel, mint amilyen Haggeus is volt, és végül

adhat neked egy sokkal kiterjedtebb szolgálatot annál, mint amit ők végeztek. Zakariás áldott szolgálata az elcsüggedt emberek bátorítása volt.

Jézus 30 évesen kezdte földi szolgálatát. Ha Neki szüksége volt arra - mielőtt elkezdte volna szolgálatát, hogy 30 éven keresztül tanuljon meg engedelmeskedni Józsefnek és Máriának, mennyivel inkább szükséges ez nekünk?

A legtöbb apostol 30 éves kora körüli volt, amikor szolgálni kezdett. Ma is talán ez az az életkor, amikor Isten bele akarja vezetni az Ő gyermekeit abba az

egyedi szolgálatba, melyre őket rendelte. De ez előtt Isten sok éven keresztül akar minket felkészíteni erre az egyedi szolgálatra. Ha teljesen alárendeled magadat Istennek, és hagyod, hogy Ő felkészítsen téged, amíg tizen- és huszonéves vagy, akkor 30-35 éves korodra készen állhatsz arra a különleges szolgálatra, melyet Isten készített neked.

Zac Poonen

forrás: <https://www.cfcindia.com/wftw/good-news-for-young-people>
(minden jog fenntartva)

fordította: Gál Lajos

"Áldjad én lelkem az Urat"

Megtérésem erősen kötődik szeretett feleségemhez, Erdei-Kovács Mariann-hoz és az ő rokonaihoz, a Jassó - család tagjaihoz is. A drága mennyei Atya és az Ő szent fia, Jézus szeretete rajtuk keresztül érintett meg először, mert tiszta, Isten szerint való életet éltek elénk. 2015 december 18-án éppen Jassó Attiláékhoz tartottunk Ürömrre. Azonban Kecskemét közelében balesetet szenvedtünk, egy tíztonnás teherautó kanyarodott ki elénk. A sofőr nem adta meg nekünk az elsőbbséget, a

fékbe tapostam, de már késő volt. Nagyjából 70-75 Km/h sebességgel a teherautó jobb hátsó kerekének csapódtunk. Bár a feleségem megsérült, hála Isten csodálatos irgalmának mindketten élve szálltunk ki az összetört autóból.

Fel kellett ismernem, hogy nem csupán az életet, hanem még a hitet, a hitünket is Istentől való ajándékként kaptuk.

A megtérésemről nem lehet a nélkül szólni, hogy ne említsem meg miből,

milyen mélységből tértem meg. Egészen fiatal koromtól fogva önző, felelőtlen, bűnös életet éltem. A sárból, a bűnök rőfögő disznói közül később ugyan sikerült kimászni, de akkor még nem tudtam, hogy ez kinek volt köszönhető. Továbbra is szerető menyeyi Atyám-ról tudomást sem véve éltem az életem.

A balesetet követő időszakban alakult meg Békéscsabán a Reménység Gyülekezet. A Gondviselés, a Szentlélek munkája volt, hogy az Úr ebbe a szeretetteljes közösségbe vezérelt minket. A testvéreknek köszönhetően a feleségem és én színtiszta forrásból, ferdítések és torzítások nélkül hallhattuk az ígét. Olyan társaságba kerültünk, ahol a képmutatás nélküli hit és az egymásra való odafigyelés alapvetésnek tekinthető.

Hálás szívvel köszönöm meg nekik, hogy az Evangélium, az életmentő üzenet rajtuk keresztül juthatott el hozzám is. Hálás szívvel áldom és dicsőítem Jézust, Isten szent fiát, aki azért halt meg a kereszten, hogy az én bűneim is bocsánatot nyerjenek. Az Atya énhozzám is lehajolt és kiemelt a

posványból, szabaddá tett arra, hogy jót tehessek, hogy szerinte való, igaz életet élhessek.

Hálás szívvel köszönöm meg, hogy Isten kegyelméből nekem is van üdvösségem, vele való közösségem. Az üdvösség tudata csak nemrégiben ért el,

május elején tudatosult bennem. A rám terhelt bűnöktől való szabadulás olyan ujjongó örömet okozott, hogy azt elmondani nem lehet. Az addig hor-

dozott, magamban hurcolt aggodalom és félelem reménységre változott. Egészen megkönnyebbültem, mert rádöbbsentem, hogy nekem is van üdvösségem, az én bűneim is megbocsáttattak! A Bárány vére engem is megmosott, megtisztított és elkészített az új életre, amit kitörő örömmel, boldogan fogadok el.

Hálát adok Krisztus Jézusnak a cigaretta rabságából való szabadításáért is! Hozzá kiáltottam, tőle kértem segítséget és Ő megszabadított. Ma van a 13. napja, hogy nem gyújtottam rá, pedig 13 éves koromtól fogva dohányoztam, és ma holnap már 39 éves leszek. Ezt a munkát csak Ő tudta elvégezni bennem. Nélküle semmire

sem mennék, már évekkel ezelőtt véglegesen elvesztem volna.

Végül pedig a 103. Zsoltár néhány sora kívánczozik ide:

„Áldjad én lelkem az Urat és egész bensőm az ő szent nevét.

Áldjad én lelkem az Urat és el ne feledkezzél

semmi jótéteményéről.

Aki megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet.

Aki megváltja életedet a koporsótól; kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged.”

Erdei Zsolt, Békéscsaba

„Megőrzi minden csontját, egy sem törik el közülük”

Nem hívő családban nőttem fel. Istenről egyáltalán nem hallottam, nem tudtam, hogy létezik. Nem tudtam, hogy milyen módon formálta ki az embert, a Földet és mindent, ami minket láthatóan vagy láthatatlanul körülvesz. Tizenhárom -tizennégy évvel ezelőtt két unokabátyám tért meg, ekkor megfogalmazódott bennem a gondolat: „valaminek mégiscsak lennie kell.” Ebben az időszakban sorra lettek hívők, tértek meg az unokabátyáim, az unokanővérem és szeretett nagynéném. Az ő életüket látva Isten vonzott magához, vonzott a közelségük, az őket körülvevő légkör, a szeretetük. Szerettem a társaságukban lenni, és minden lehetőséget kihasználtam, hogy találkozhattunk, együtt lehessünk.

A férjemmel 2015 decemberében az

egyik unokabátyámhoz indultunk, nagyjából az út felénél, Kecskemétnél jártunk, amikor egy teherautó nem adta meg az elsőbbséget, elénk kanyarodott. Már nem tudtunk megállni, nekicsapódtunk. Amikor megláttam a teherautót, csak annyi időm volt, hogy felkiáltssak „Istenem”, és már ütköztünk is. A hüvelykujjam tartó ínszalagja sérült meg, elszakadt, de saját lábamon tudtam kiszállni az autóból. Miközben az orvos a kezelőben ellátott, azt kérdeztem magamban: "Istenem, miért engedted ezt meg?" Ekkor még nem tudtam, hogy az autó teljesen összetört, és kész csoda, hogy egyáltalán élve kiszálltunk belőle. Ez csak akkor tudatosult bennem, amikor megláttam a balesetről készült fotókat. Ez az érzés teljesen megfordult bennem, mélységes

hálát éreztem, mert már tudtam, sokkal rosszabb vége is lehetett volna. Isten megengedte, hogy ez megtörténjen, de kimentett minket a bajból.

Másnap reggel, amikor kézbe vettem az áhítatos könyvet, a 34. Zsoltár 21. verse került eléem. Azt az igét kaptam, „megőrzi minden csontját, egy sem törik el közülük”. Teljesen bizonyos voltam benne, hogy ez Isten munkája volt.

Hálás vagyok Istennek, mert megmutatta, hogy mennyire szeret minket, és terve van a mi életünkkel. Hiszem, hogy amit Ő számunkra eltervezett, az jó. Ekkor már azt is tudtam, hogy korábban is folyamatosan munkálkodott az életemben. Húsz évig dohányoztam, amitől jó ideig nem tudtam szabadulni. Imádkoztam, míg végül megszabadított ebből a rabságból. 2016 nyarán az unokatestvéreimmel eljutottam a pányoki táborba, ahol az Úr kiformálta bennem, hogy amíg csak egymagamban küzdök, akár a munkahelyen, akár otthon feleségként, az egészen egyszerűen hiábavalóság.

Elfogadtam azt, amit az Isten tervezett az életemre, az életünkre, és elhatároztam, hogy szeretném az Ő

útját követni. 2017 januárjában a férjemmel együtt a Békéscsabai Reménység Baptista Gyülekezetbe vezetett az Úr, azóta is ehhez a szeretetteljes közösséghez tartozunk.

Azon a tavaszon egy istentiszteletet követően rám terhelődtek a bűneim.

Elfogadtam Jézus Krisztus megváltó kegyelmét, helyettes áldozatát, és így bűntelenné válhattam. 2019 év elején már foglalkoztatott a bemelegítés. A

gyülekezeti vezetőknek tett bizonyoságtételt követően kaptam az üzenetet, hogy Isten kész csodát tenni az életemben. Nem tudtam, hogy ez hogyan fog megtörténni, de hálás szívvel köszöntem meg.

Fontos közölnöm, hogy 18 éven keresztül voltam kénytelen parókat viselni. Még 1997-ben erőteljesen, foltokban kezdett hullani a hajam, ami egy ideig abbamaradt, majd 2000-ben kiújult. Orvosi vizsgálatok sora következett, de nem találtak megoldást, sem magyarázatot. Minden vizsgálat negatív lett, az orvosok széttárták a karjukat, egészen egyszerűen nem tudtak mit tenni. Ami azonban orvosilag megmagyarázhatatlan volt,

azt Isten meggyógyította! A paróka miatt sok kérdés merült fel bennem a bemerítéssel kapcsolatosan, de mindet rábíztam Istenre. Június 23. volt kitűzve, akkor még fél év volt hátra. Isten szólt hozzám, és azt mondta, ne aggodalmaskodjak, mert addigra nem lesz szükségem parókára. Isten gyógyító

kegyelméből még a bemerítést megelőzően elhagyhattam.

Olyan természetes, hogy van hajam, mintha ez a 18 év nem is lett volna. Soha nem akarom elfelejteni, hogy ezt is Istennek köszönhetem. Dicsőség az Úrnak!

Erdei-Kovács Mariann

A pályaválasztás küszöbén

„Bölcscsé teszek és megtanítlak téged az útra, a melyen járj; szemeimmel tanácsollak téged.” (Zsoltárok 32,8)

A műszaki pályát még jóval megtérésem előtt kinéztem magamnak, olyan szakgimnáziumot is választottam. Tanulmányaim közepén jártam, amikor Isten elhívott, így nem sokára kérdéssé vált előttem, hogy Ő ezen a pályán akar-e látni. Ezt is Isten kezébe téve, egyre több áldást tapasztalhattam meg a tanulmányaimban, ami erősítette bennem a bizonyosságot e pálya felől. Mégis, amikor ott álltam a felvételi küszöbén sok kérdés volt bennem. Építész szakon voltam, így eleinte nagyon vonzódtam az építészmérnöki szakhoz, de a (szó szerinti) éjjel - nappal való rajzolás nem

nagyon tetszett. Az utolsó évben pár új tárgy miatt az építőmérnöki szak kezdett vonzani. Kétféle érzés volt bennem, most melyiket válasszam? Isten melyiken akarna látni, egyáltalán ezen az irányon? Debrecenben, Budapesten vagy máshol? Kell mennem egyetemre? Végül sok imádság és egyre erősödő belső bizonyosság után Budapesten, és az építőmérnöki szakon nyugodtam meg, csak arra a szakra adtam be a jelentkezésem hitből, békességgel.

Közeledett egy országos verseny, amire a szakmát tanuló végzősök jelentkezhetnek, és mivel veszíteni valóm nem volt, jelentkeztem. Az első fordulóból a legjobb 30 jut tovább a döntőbe. Alig tanultam valamit rá (csak amennyit eddig is az érettségi miatt),

így nem is vártam olyan jó eredményt, de Isten kezében volt. Pár héttel később ott volt az első 30 között a nevem, amit alig hittem el, az eredményt sem akartam megnézni, ennyire biztos voltam, hogy nem jutok tovább. Az Úrral mentem a döntőre is, és az egyik csodát követte a másik: nagyon jó eredményt érhettem el az Úr kegyelméből, ami az egyetemre 50 többletponttal járt.

Az érettségi következett, nagyon sokat formált az Úr szellemileg ezalatt is, rosszul és jól sikerült tárgyakkal egyaránt. Közben volt egy ifjúsági hétvége, ahova egyáltalán nem terveztem menni, az Úr mégis odavezetett. Ott beszélgettem egy lánnyal, akinek a (most már) sógora nemrég végzett ugyanazon a szakon, amire én is jelentkeztem. Elmondta, hogy szinte az összes egyetemi anyag, jegyzet megvan neki mappákba rendezve, amit szívesen megoszt velem. Nem tudtam megszólalni! Csak azt tudtam, hogy Isten készítette ezt el, s ettől kezdve egyértelművé vált

számomra: az Úr ott akar látni.

Istennek hála egyáltalán nem izgultam felvesznek-e, de nem az elmúlt évek pontszámai miatt, hiszen bármikor emelhetnek akár 30 ponttal a ponthatáron a jó színvonal miatt. Végül megkaptam az eredményt: az államilag támogatott szakra nyertem felvételt. De mégsem nyertem, hanem az Úrtól kaptam ajándékba!

Hálás vagyok, hogy mindezt megélhettem Istennel és azért a kegyelemért, amit kaphattam, hiszen egyáltalán nem ezt érdemeltem volna... Olyan csodálatos, emberileg felfoghatatlan szeretettel szerető Istenünk van, kibeszélhetetlen örömmel örülök, mert Ő az én Istenem és az Ő megváltott gyermeke lehetek! Hálás vagyok testvéreimért is, akik hordoztak imádságban, itt is köszönöm nekik!

„Sok bánata van a gonosznak, de a ki bízik az Úrban, kegyelemmel veszi azt körül. Örüljetek az Úrban, vigadozzatok ti igazak! Örvendezetek mindnyájan ti egyeneslelkűek!” (Zsoltárok 32,10-11)

Balla Emese, Berettyóújfalu

—•••••—
"ÖRÜLJETEK AZ ÚRBAN MINDENKOR..."

Fil 4,4

Beszámoló a 2019-es Ifi+ táborról

Kedves Olvasó! Szeretnék néhány gondolatban beszámolni az idén megrendezett Pányoki Ifi+ táborról.

A helyszínről: A pányoki tábornak van egy különleges atmoszférája. Ez köszönhető annak, hogy minden része „be lett imádkozva”. (Ezt most tudtam meg.) Minden részlete megvan áldva és ez teljesen egyértelműen érezhető, tapasztalható.

Ilyen lehetett Rámá, az 1Sámuel 19-ben, ahová Dávid menekült. Hiába próbálták elfogni, mindenki, aki megközelítette a helyet, révületbe esett és prófétált.

A programokról: Idén is minden nap harmatáhítással kezdődtek a reggelek. Ezeket, egy - egy bátorító Ige és Igei gondolat után imaközösségben voltunk. Nagy aktivitás volt, mind létszámban mind imában.

A reggelt rezes muzsikával indítottuk, utána reggeliig különböző programokból lehet választani. (Reggeli torna, egyéni csendesség, közösséggyakorlás stb.)

Az étkezésekhez szinte minden alkalommal összetrombitáltuk a népet, a szó legteljesebb értelmében. Majd egy ima után asztalközösségben voltunk,

miközben elfogyasztottuk a finomabbnál finomabb reggeliket. A reggeli után volt egy kis idő a szusszanásra a délelőtti alkalmakig. Ezekben az idő-

sávokban játszottuk le a sakk, csocsó, ping-pong és más bajnokságok fordulóit.

A délelőtti alkalmakat, különböző szituációs előadásokkal vezettük be. Az előadás témájához kapcsolódóan egy - két jelenettel próbáltuk emlékeztetessé tenni a témát.

Az előadások után, minden nap csoportbeszélgetéseken vettünk részt, ahol a felmerülő kérdéseket, gondolatokat, tapasztalatokat osztottuk meg egymással. Ezek a beszélgetések őszinték és mélyek voltak. A beszélgetések után volt lehetőség imádkozni a felmerült gondolatok jegyében, akár egymásért is. Majd ismét szabadidő következett az ebédig. Az

ebédek, a reggelikhez hasonlóan történtek. Az ebéd után, minden nap más csapatból segítettünk be a konyhás teendőkbe. A délutánok alatt lejátszottuk a röplabda - bajnokságot, fociztunk, kosaraztunk és rengeteget beszélgettünk. Építettük a jövő kapcsolatait. Részt vettünk különböző szemináriumokon. (Avagy őrizője vagyok...?, Generációk a munkaerőpiacon) Ezek után alaposan megéhezve érkeztek meg a vacsorához. A vacsora után pedig kezdődtek az esti alkalmak. Bizonyágtételeket hallgattunk meg, majd néhány ének után, mély és felkent üzenetekkel szolgáltak felénk. Ezekben a tanításokban már nem elsősorban az alapokról volt szó, hanem a "haladó" hívó élet kihívásairól- nehézségeiről, sikerekről- bukásokról.

Az alkalmak után lehetőség volt folytatni a beszélgetést, a közösséggyakorlást, és előkerültek különböző játékok is. A nap végén élményekkel telve mentünk aludni.

A témákról: (A magad értelmére ne támaszkodjál ...vagy mégis?)

A délelőtti témák tekintetében minden nap aktuális, fontos és gyakorlati témákról hallottunk előadásokat. Ilyenek voltak:

A múlt feldolgozása, jövőtervezés - jelenben élés, Előítéletek, skatulyázás, Vádló vagy áldó szemlélet, gyengeségek, erőtlenség, bűnök avagy a szív

vádolásának kettőssége, Érzelmek, avagy benyomások által vezérelve Józan mérlegelés vagy a szent Szellem tüze? Felegyenesedve és teljes szabadságban élni...

Esténként, ahogy korábban írtam, mély szellemi táplálékot vehettünk magunkhoz.

A közösségről: Idén ismét az ország különböző pontjairól érkeztek. Nagyon színes volt a csapat, de mégis egy céllal voltunk ott. Közösségben lenni az Úrral és természetesen egymással. Mindig különleges együtt lenni olyan emberekkel, akik év közben kint vannak terepen, és ilyenkor egy - egy hétre találkozunk, megosztjuk egymással az életünket, élményeinket, harcainkat.

A társaság végig fegyelmezett volt, nagy érettségről tett ismét bizonyosságot.

A szervezésről: A szervezés megint jól sikerült. Gördülékenyen mentek a dolgok, jól felépített és követhető volt. Köszönjük az Úrnak és a táborvezetőknek azt a rengeteg munkát, amit beletettek, hogy egy ilyen gazdag táborban lehessen részünk.

A tábori hét után nagyon furcsa érzés volt hazajönni a "valóságba", de bízik benne, hogy Isten Szellem munkálkodik bennünk tovább, és meg fogjuk teremni a gyümölcseinket idejekorán, az Úr dicsőségére!

Diriczi Dániel, Budapest

Varbói evangelizáció

Szeretnék beszámolni a Miskolc Belvárosi Baptista Gyülekezet szerdai házi csoport evangelizációs kitekintéséről.

Magam is a fent említett gyülekezetnek vagyok a tagja és a szerdai házi csoport résztvevője.

Az elmúlt év májusában kezdem dolgozni a

Hegykristály Az Idősekért és Fiatalokért Alapítvány bölcsődéjének gondnokaként.

Ahogy először körbevezetett a főnököm, megemlítette, hogy van lehetőség rendezvények szervezésére, lebonyolítására. Rögtön rácsendült a szívem, és egyúttal meg is ragadtam az alkalmat, hogy bizonytságot tegyek a hitemről. Majd felvettem, hogy mit szólna egy evangelizációs alkalom sorozathoz. Nem volt elutasító, sőt pozitívan állt a kérdéshez, de nem akartam erőszakoskodni. Pár nappal később megemlítettem ezt a lehetőséget Molnár István gyülekezetvezető testvéremnek, hogy ha akarja, forgassa a szívében. Tudtam, hogy az alkalom

csak akkor valósul meg, ha az Úr jónak látja.

Három hónapig nem tettem semmit, nem beszéltem erről senkivel, viszont

imádságban hordoztam szüntelen, és biztatott az Úr. Majd jött a szeptember, és szó szerint két napon belül hozták fel nekem a témát, a főnököm és

István. Ebből azt láttam, hogy az Úr munkálta ki mindkettejünkben ezt az alkalmat.

Ezután megindulhatott a finomhangolás, a házi csoport bevonása, a helyi gyülekezetek értesítése és a teljes alkalom összeszervezése. Plakátok megtervezése, kinyomtatása, kihehelyezése, végül a szórólap egyesével történő postaládázása következett. Novemberre össze is állt az első alkalom.

Az Úr munkálkodott. Minden szép renddel, zökkenőmentesen haladt az alkalmomig.

Érezhető volt végig, hogy nem tervezőként vagyunk jelen a munkálatokban, hanem egyszerű

kivitelezői vagyunk az Úr tervének. Azt viszont tudjuk, hogy ahol jelen van az Atya, oda megpróbál éket verni a gonosz.

Többen kifejezték nemtetszésüket, gyakorlatilag naponta elmondták, hogy nem fog senki eljönni, értelmetlen az egész...

Mire az alkalom időpontjához elértünk, én már úgy voltam vele, ha csak két kósza lélek bejön, akkor már megérte. Szorgos előkészületek a testvérek részéről, összehordtunk házi sütitket, főztünk teát, és egy kistermet a bölcsiben berendeztünk 35 darab székkal. Tudtam, hogy ez a lehetetlen kategória, de mégis úgy voltunk vele, ami rajtunk áll tegyük meg. Eljött az óra, és megjött az áhított két lélek, aztán még kettő, majd még és még és még... mire feleszméltem, be kellett vinnem még 5 széket.

Áldott alkalom és egy igazi közösség volt, amely a „Fontos vagy Valakinek?!” címet kapta.

Rendszeres résztvevője lett az alkalmainknak a helyi református lelkipásztor is. Azt mondta az alkalom végén a sütis - teás kötetlen beszélgetésen, hogy neki nem sikerült megmozdítani Varbót, nekünk viszont igen...

Az Úré a Dicsőség!

A visszhang mindig pozitív volt, és várták a következő alkalmat.

Hónapról hónapra érdekes témák kerültek elő, amelyeket azért osztok meg a testvérekkel, hátha bennetek is elindít sok értékes gondolatot.

A második (adventi) alkalom kissé provokatív kérdése: „Itt van Isten köztünk... Jó, jó, de mit csinál???”

Ezen a délutánon István „kis ajándék-dobozokat” csomagolt ki nekünk, amiket az Úrtól kaptunk, pusztán csak azért, mert Szeret. Az alkalmon részt vett az alapítvány vezetője is. Másnap felhívott, és elmondta, hogy több kérdés is érlelődik benne, és majd alkalmas időben a megfelelő személynek fel is szeretné tenni. Kiemelte Katona Dávid testvérem bizonyágtételét, hogy bárcsak az ő 18 és 22 éves fia is így gondolkozna.

A harmadik (januári) alkalmon valami történt. A téma: „Mikor akarsz találkozni az Úr Jézussal? Mit vársz Tőle?” átbeszélése szeretetteljesen rávezetett a döntéshozatalra.

Nem volt benne erőszakosság, csak az a krisztusi féltő szeretet, mely rávilágít a bűneinkre, de nyújtja a Kezét, hogy kiemeljen azokból, és megajándékozzon az örök élettel. Érezhető volt, hogy többé nem lesz semmi ugyanolyan, mint azelőtt. A jelenlévők megértették a kegyelem lényegét, és dönteniük kellett, „elfogadom vagy visszadobom...”

Egy számomra nagyon kedves néni,

akivel már igen sokat beszélgettem a drága Megváltó Krisztusról, az alkalom végén sírva - zokogva kiszaladt az épületből. Utánamentem, és hazakísértem. Csak sírt, és idézte az alkalmon hallottakat, és aztán csak zokogott. Megindító volt. Tudtam, megérintette az Úr. Hiszem, hogy sok minden eldőlt akkor benne, és reménységgel vagyok, hogy ő is tagja lesz majd a „mennyei kórusnak”. Ez az este valóban vízvázlasztó lett.

Sokan lemorzsolódtak, meg lettek rostálva, de a mag el lett bennük vetve, és hiszem, hogy akit az Úr vonz, az előbb vagy később, de üdvösségre jut. Ami igazán érdekes - csodálatos, hogy létszámban nem csökkentünk, hanem inkább még nőttünk.

Most már negyvenöt - ötvenen szoktunk lenni, hisz elkezdtek járni a varbói baptista testvéreink is.

A negyedik alkalom témája: „Kié a Mennynek országa? Azé, aki akarja...?!”

Egyre mélyebbre evezünk önmagunk megismerésében, és hívőnek, keresőnek egyaránt üzenetet hordozott ez a délután is.

Az ötödik, márciusi összeövetelünk

témája „Ne vígy minket kísértésbe”... De akkor ki akar belevinni?”.

Itt a gonosz kitartó embergyilkos munkájáról és a test gyengeségéről beszélgettünk.

A hatodik alkalom kérdései és üzenete beleszántott szívem „hústáblájába”:

„Isten mit adott, mit vett el, Te mit adtál, mit vettél el?”

Olyan mélyen lévő sebeket hozott a felszínre, olyan fájdalmak jöttek elő a múltamból, amik-

ről már rég azt hittem, hogy nincsenek is.

Alkalom után indultam egy három napos horgászatra, és pont ennyi kellett ahhoz, hogy az Úr rendezze bennem, és elvegye a fájdalmakat.

A hetedik, májusi téma („Mennyit érsz? Amennyit elérsz?”) kulcsát, és egyben érdekességét egyetlen kiegészítő kérdőszó adta: Kinek?

Alapvetően határozza meg kapcsolatainkat az erre adott válasz.

Ez után következett a szezonzáró júniusi alkalom: „Miért pont ÉN kezdjem...? Miért pont RAJTAM múlik...? Miért pont ENGEM okolnak..., Nem hiányzik VALAKI?”, zúdultak ránk a kérdések.

Tökéletes zárása volt az első időszaknak. Gedeon elhívásáról, felkészítéséről és kitartásáról beszélgettünk. Hogyan erősödött, formálódott hitharcossá az ifjú főhős az Úr kezében. Tudjunk menni előre az Úr által kijelölt úton, akkor is, ha le akarnak téríteni, ki akarnak mozdítani, vagy csak a békességünket akarják

elvenni.

Hiszem, ha egy alkalom Krisztus jelenlétével, Szent Szellemmel átitatott, akkor az jó illatú, vonzó és gyümölcsözővé válik. Kérem a testvéreket, ha tehetik és eszükbe jutunk, imádkozzanak alkalmainkért!

Az Úr Áldása legyen Életükön!

Nagy Dávid Gábor, Varbó

De a keresztt megáll!

Az élet egyre csak pörög,
ebben a világban semmi sem örök..

Jönnek - mennek az emberek,
Egyik sír, a másik nevet,
Majd fordul a kocka,
Ki eddig nevetett, sirna..

Semmi sem állandó,
Nincs egy biztos alap,
Itt minden mozdítható,
Helyén semmi sem marad.

Mozog a Föld, forog, kering.
Merre, hol? Ki tudja mind?
Vagy van valaki, ki ezeket rendez?
Tán valaki ezt is kézbe veszi?

Fordul, borul, változik minden.
De vajon tényleg minden?
Igen, egyre történik, pörög,
De kell legyen csak egy apró rög,
Mely bizton áll, mely nem mozdul,

Örök támasznak bizonyul.

Van ilyen?! Van, mi nem változik?
Van, mi mindig ugyanaz, hova szívem
kíváncsozik?

Az a pici rög a koponya hegy,
Melyen a Megváltóm értem vérezett
E hely az a pont, mely nem változik,
De ide elérve minden megváltozik.

Ezen áll a keresztt, ahol Ő, a Krisztus
Érettem, helyettem, miattam hordta
Mit rá helyezett az Atya,
Hogy nekem Ő legyen az a biztos,
Örökké tartó oltalom,
Hová fejem lehajthatom.

Így a világ zúgthat, mehet,
Engem semmi sem fenyeget.
Mert bizton tudom, bármi vár
Ez a keresztt örökre megáll!

Gál Mónika, Szeghalom

Szemléletváltás

„Óh Uram! nyisd meg kérlek az ő szemeit, hadd lásson.” 2Kir 6,17

Évekkel ezelőtt egy idős asszony állt az út szélén és stoppolt. Felvettük. Rövid beszélgetés után hamar Isten dolgaira terelődött a téma. A néni panaszosan felsóhajtott: - Engem nem szeret az Isten, mert már háromszor is volt szívinfarktusom, és alig maradtam életben! - Erre a feleségem azt felelte neki: - Nem tetszik látni, hogy az ördög már három alkalommal meg akarta ölni, de Isten nem engedte neki?

Az asszony teljes meglepettséggel így szólt: - Aranyos, én erre még soha nem gondoltam! Valóban Isten őrzött meg engem. De jó, hogy találkozunk, mert most már ezt is tudom! - Ezzel, megérkezve a célállomáshoz kiszállt az autóból, mi pedig hálaadással folytattuk utunkat, hogy ilyen egyszerű, de nagyszerű szolgálatunk adódott.

Kedves Barátom! E sorok olvasásával most te is beszálaltál az én autómba. Hadd mondjam el neked, hogy amire eddig úgy tekintettél az életedben, mint Isten büntetése, vagy hűtlensége, az valójában az Ő kegyelme volt. Amikor

az Úr Jézus beteljesedett Szent-szellemmel, akkor Isten a pusztába vezette, hogy ott megkísértse az ördög (Mt 4,1). Negyven napig volt egy kietlen helyen étlen, szomjan, vadállatok és az ördög társaságában. Ez egyáltalán nem volt kellemes a számára, de szellemi vezettetés alatt volt ott. Amikor ellenállt a kísértéseknek, akkor angyalok jöttek szolgálni neki, és eljött számára a megkönnyebbülés ideje. A Luk 4,14 még azt is megjegyzi, hogy Jézus a Szentszellem erejével tért vissza a pusztából és kezdte meg szolgálatát. Ne gondold azt, hogy Isten csak az Ő Fiával tett így. Megteszi ugyanezt fiaival, veled is.

Amikor meglátod, hogy a mélységekbe Ő maga vezetett el, de veled volt mindvégig, akkor szíved megtelik örömmel és erővel. A következő alkalommal már nem lepődsz meg, ha a pusztában találod magadat, és sokkal határozottabban vered vissza a sátán gonosz támadásait.

Mindez a te javadra, mások épülésére és Isten dicsőségére van.

Lásd meg ezt!

Gál Lajos, Szeghalom

HÍREK

Bemerítés

2019. június 14-én Frank Sára és Frank Dávid bemerítésére került sor Berettyóújfaluban a Filadelfia Baptista Gyülekezetben. Igét hirdetett Bakai László, a bemerítést Gál Lajos testvér végezte.

2019. június 23-án Békéscsabán négyen álltak fehér ruhában: Kovács Antónia, Mihály Dávid, Erdei-Kovács Zsolt és felesége Mariann. Az igehirdetés és a bemerítés szolgálatát Gál Lajos testvér végezte.

Gyermekáldás

Storozinszki Dávid: 2019. július 4.

(Livi és Tibi gyermeke), Budapest - Csepel

Jegyeség

2019. augusztus 24. Jobbágy Márti és Tóth Márk, Miskolc

Alkalmaink

Országos Csendesnapunk október 5-én kerül megszervezésre Vésztőn. Téma: Sokra igyekezni, a jobb részt választani.

Ifjúsági Csendesnapok, 2019. október 26-27., Berettyóújfalu. Téma: Az élet dolgai (Az élet buktatói - Pénzkezelés - Karrierépítés - Nőügyek lányoknak)

Nyári táboraink kép- és hanganyagai megtalálhatók a www.tesz.net honlapon.

A folyóiratot önkéntes adományokból tartjuk fenn, és minden érdeklődőnek térítésmentesen megküldjük. Ezúton is köszönünk minden támogatást!

Várjuk olvasóink leveleit, írásait a terjesztés címére.

Terjesztés-megrendelés a Testvéri Szövetség Egyesület címén:
5520 Szeghalom, Táncsics M. u. 18/1
tesz.kozhasznu@gmail.com

Számlaszám:
OTP 11733003-20119502-00000000
Kérjük a közlemény rovatba beírni:
"Szövetség újság!"

Megjelenik: negyedévente
Aktuális példányszám: 1550 db
Szoliter Nyomda, Hódmezővásárhely

Kiadó: A Testvéri Szövetség
Közhasznú Egyesület
Az egyesület honlapja:
www.tesz.net

 TeSz
Keresztény Testvéri Szövetség

Felelős kiadó: Bohus András

Felelős szerkesztő: Gál Lajos

Szerkesztőség tagjai:
Elek Sándor, Máté Andrásné

Tördelés, szerkesztés: Gál Lajosné

Korrektúra: Bálintné Száraz-Nagy Hedvig,
Elekné Szoboszlai Réka,
Szvetnyik Melinda, Urbán László

